

Met mijn duim schraap ik het laatste goudgele goedje van de bodem en richt het op naar de verschroeiende zon. 'Bloemenhoning,' zeg ik luid, zodat de om me heen verzamelde crew me kan horen, 'werkt altijd.'

Het levert verbaasd gemompel op van de nieuwelingen, en goedkeurend geknik van de mensen waarmee ik eerder heb samengewerkt.

Ik duw mezelf omhoog uit de regisseursstoel en loop op het Afrikaanse jongetje af, dat tien meter van ons vandaan in het zand zit. Ik omklem zijn schedel en stuur hem bij zodat hij me aankijkt met zijn prachtige grote, melkachtige, commerciële ogen. Ze drijven werkelijk in ellende. Alleen die mond ...

'Kan iemand dat joch alsjeblieft vertellen te stoppen met glimlachen?'

Ik laat zijn hoofd los waardoor het naar voren valt. Het blijft lachen, als zo'n hoedenplankhondje dat onophoudelijk knikt naar zijn achterligger.

Mijn assistente hurkt voor hem neer. Wat ze tegen hem zegt weet ik niet maar ze heeft de uit-knop gevonden. Wonderen doet die vrouw. Zijn mond is nu geheel op het lijden in zijn ogen afgesteld. Ik pak zijn hoofd opnieuw beet en wrijf wat honing over zijn uitgedroogde lippen. Ik wring mijn duim zijn rechter neusgat binnen en draai hem een kwartslag. Daarna doe ik hetzelfde met zijn linker. Het jong geeft geen krimp.

Met mijn tanden schraap ik de overgebleven honing van mijn vinger. Ik proef er zijn zanderige snotkorrels doorheen.

'En nu iedereen terug naar zijn plek.'

'Is dit nu echt nodig, meneer?'

Het is een van de nieuwelingen. Ze kijkt ongeveer mijn richting op maar haar ogen ontwijken de mijne.

'Luister, Moeder Theresa,' zeg ik, en probeer het ongeduld in mijn stem te onderdrukken, 'weldoenerij is big business. We kunnen niet meer wachten tot de traan valt. Voor je het weet worden we afgetroefd door aids, kanker of Peruaanse zwerfhonden. We moeten ons vuist in het oog van de burger rammen en die traan er uit trekken.'

Als ik haar blik eindelijk heb onderschept, knikt ze en doet een stap terug in de groep. 'Ja, meneer.' Nu is het een kwestie van wachten. Het jong zit stil, doet geen enkele poging om de honing van zijn lippen te likken. Precies zoals afgesproken. Onder het wachten vertel ik de crew vast over mijn idee voor een volgend spotje.

'Hé, Moeder Theresa, heb je kinderen?'

Met tegenzin geeft ze toe dat ze moeder is van een jongetje. Hij is twee maanden oud en heet Bas.

'Perfect. Oké, stel je voor:

De camera staat gericht op het gezicht van een Afrikaanse vrouw en zoemt heel langzaam uit. De

piano laat lui een eerste trieste noot vallen. Ze kijkt moe die vrouw, te moe voor wanhoop zelfs. Een geraamte dat haar vel verzwelgt. De pianomuziek zwelt aan. Het wordt duidelijk dat de vrouw geen bovenkleding draagt. Haar borsten hangen erbij als de tong van een vermoeide sint-bernard. Toch probeert een baby tevergeefs melk uit een van de tepels te zuigen. Een blanke baby. Witte, bolle toet, platte, zwarte tiet. Jouw jongen. Jouw Bas. Een superster in wording. Het beeld wordt zwart. Dan verschijnt de volgende tekst: Dit doet u uw kind toch ook niet aan? Groot het gironummer in beeld, briljant toch?'

Nog voor ze antwoord kan geven leg ik haar het zwijgen op.

'Ssst, het begint.'

Ze zijn hun feestmaal op het spoor.

Het Afrikaanse jongetje staart in het niets. Twee vliegen bewegen zich rond zijn mondhoeken. Een ander vindt een weg door zijn wimpers, en beweegt zich over zijn oogbol richting zijn neus. Het jongetje heeft niet de energie om ze van zijn gezicht te vegen. Zouden ze weten dat hij nog leeft?

De vlieg bij zijn neus kruipt nu zijn neusgat binnen.

Ik beweeg de toppen van mijn vingers richting de troebele hemel en swing mijn hand naar voren als een startvlag.

'Hongersnood, take one.'